

for optimiftift med Hensyn til, hvad Fremtiden ftulde bringe. Jeg vilde fætte Pris paa, at vi fom endelig til Fiksering af Statter efter den Maaleftof, vi beftemte os for i 1883. Det vilde være en ganffe overordentlig Lettelſe; og det vilde, med den hiftorifte Udvikling for Dje, ogſaa være ret rimeligt og begrundet. Og hvad det vil have overordentlig Betydning for, er for al Handel om eller Køb og Salg af Landejendomme. Saa kunne Købere og Sælgere da beregne, hvilke faſte Skatter der er. De ere faſte til Staten, bleve de fikserede til Amt og Kommune, kunde man beregne, hvilke faſte Skatter der paahvilede den paagældende Ejendom, og hvad den ſaa i den Henseende var værd. Saa kunde Køberen derefter underſøge, om Kommunens økonomiſke Forhold i øvrigt vare af en ſaadan Bæftaffenhed, ſat han blev for højt paalignet med perſonlige Afgifter efter ſin Formue til der at købe Ejendom. Men det vil give en høj Grad af Uſikkerhed i Handel og Wandel, naar de ſaaledes ſe al Fordejendom over hele Landet fortrinvis belagt med forøgede Byrder, hver Gang Byrderne ſtige. Det er en ſelvſølgelig Medgang i alt Harkornes Brug og alle Landejendommers Værdi. Dette er urimeligt, ſamtidig med at ſelve Paaligningen er en Uretfærdighed. Enhver af os, der har været kommunal Skattepaaligningsmand, har maattet pineſ ved, at han har været nødt til at paaligne Stat paa en væſentlig forarmet Mand og ſtaane Kapitaliſten og de rige Folk fra at betale deres Andel. Jeg mente, at det maatte være paa høje Tid at tage dette Spørgſmaal op. — Saa gjorde det ærede Medlem gældende, at der var en ſaa væſentlig Modſtand mod vort Forſlag, ſidſt det var fremme, at der var god Grund til, at han lod det ligge og begyndte igen med ſit eget Forſlag, der ſom ſagt for 4 Aar tilbage ikke havde mødt nogen Deltagelſe. Men dertil vil jeg ſige, at ganffe viſt kan jeg være af en noget ſangvint Natur, og jeg har tit været glad ved, at det var ſaa, ellers var jeg politiſt gaaet i Hundene for længe ſiden, for efter min Mening har det ſet ſort ud i min Rigsdagſtid og ſortere, end det ſer ud nu, ſtulde man ikke ſynes, det kunde ſe ud, men trods dette tror jeg paa Fremtiden, og jeg ſiger, at, naar man holder en Sag oppe, ogſaa en Reformſag, ſaa maa den holdes oppe i en ænere demokratiſt Skikſelſe, ſelv om det gælder flere Aar, hellere end at vi med Utaalmodighed forkludre den ved utilidige Indrømmelſer. Se vi nu hen til Stillingen den Gang, ſaa var det for det første dette, ſom det ærede Medlem nævnte, nemlig Regeringens Mod-

ſtand, men da var Steel jo Indenrigsminiſter, ham frygtede vi ikke i levende Live, hvorfor ſaa frygte ham, efter at han er gaaet bort, hvorfor ſtal hans Minde forfølge os, efter at vi mange Gange ret fornøjelig — hans Minde i Vre — have kæmpet mod ham, medens han ſtod her ſom fungerende Indenrigsminiſter. Jeg mener ikke, at man ſom det ærede Medlem ſtal ſe Spøgeller ved højtlys Dag, det er der ſaa meget mindre Grund til, ſom det ærede Medlems nuværende Indenrigsminiſter er meget villig til at forhandle, han ſiger ikke, at han ikke vil forhandle med os undtagen paa de og de Betingelſer, i alt Fald ſiger han ikke, at han ikke vil forhandle med det ærede Medlem, det tror jeg, at han nok ſtulde vogte ſig for. Dette om Regeringens Modſtand falder alſaa bort, det er der ingen Grund til at tale om. Miniſteren gif nemlig ikke videre ind paa den Sag i Realiteten, fordi han af formelle Grunde vilde viſne, ligesom Steel i ſin Tid. Saa var det Landſtingets Paafſtand ved 2den Behandling om Overgang til Dagsordenen. At denne Begivenhed har haft en ſaadan Indflydſelſe paa det ærede Medlems Nerver den Gang, at han endnu ikke 8 Aar efter er kommet ſig for det, begriber jeg ikke. Have vi ikke mange Gange ſet Landſtinget viſne Forſlag ved en Dagsorden? Ere vi da af den Grund løbne fra vore Grundſætninger og komme med noget helt andet ſenere, fordi de have vedtaget en Beſlutning i Landſtinget? Nej, vi have ikke; men nu er Stillingen ogſaa en anden, det er Regeringen, ſtøttet af Landſtinget, der raader Landſtingets Beſlutninger, ſelv om de ere gamle, graves op paa ny og ſtilles op ſom et Stræmmebillede, ſaa at vi ikke tør gøre, hvad vi ellers ville gøre. Vore Forſlag og vort Arbejde ſtulde blegne og viſne, fordi Landſtinget har vedtaget en Dagsorden imod os. Men den ærede Forſlagsſtiller tager for øvrigt fejl. Landſtingets Dagsorden, ſom jeg med den højtærede Formands Tilbædſelſe oplæſte i forrige Møde, gaar ikke ud paa at ſtræmme os bort fra denne Sag. Jeg paaviſte, at der der var forſt et Led, nemlig Medhold til den daværende, men nu afdøde Indenrigsminiſters Side, dette Led er nu forsvundet. Der var et andet Led, nemlig Dplyſninger om Statteforholdene, det er nu opfyldt. Det tredje Led var at ſpørge kommunale Autoriteter, det er nu ogſaa opfyldt. Her høre vi nu den højtærede Miniſter fortælle os om et Bind af ſaadanne Dplyſninger, ſom han har i Haanden. Tilbage ſtaar da kun Landſtingets fulde Erkendſelſe af Vigtigheden af dette